

פרשת 'נשא' (ספר במדבר)

א וַיְדַבֵּר יְהוָה, אֶל-מֹשֶׁה לֵאמֹר. ב צו, אֶת-בְּנֵי יִשְׂרָאֵל,
וַיִּשְׁלְחוּ מִן-הַמַּחֲנֶה, כָּל-צָרוּעַ וְכָל-זָב; וְכֹל, טָמֵא
לְנֶפֶשׁ. ג מִזְכָּר עַד-נִקְבָּה תִּשְׁלְחוּ, אֶל-מַחוּץ לַמַּחֲנֶה
תִּשְׁלְחוּם; וְלֹא יִטְמְאוּ אֶת-מַחֲנֵיהֶם, אֲשֶׁר אֲנִי שֹׁכֵן בְּתוֹכָם.

אז יש חוקים שקבע ה' (עלאק) לגבי מה עושים עם אנשים שחטאו. זה התפקיד של המוסדות לבצע אותם. 'עין תחת עין ושרן תחת שרן' מדבר על פיצויים במקרה של פגיעה. כשבן אדם חוטא – הוא צריך להקריב קורבן (כלומר – להביא הרבה בשר לכהנים, שהם הנציגים של המוסד). אבל יש דברים שזה לא מספיק שהמוסדות יטפלו בהם. העם עצמו צריך להוקיע אותם! מי שמרכל – מקבל צרעת. מי שמתנהג בצורה מופקרת מבחינה מינית – מקבל זיבה, מי שפוגע בנפשו של בן אדם אחר – נחשב טמא לנפש. האנשים צריכים להוקיע אותם, כדי להבהיר להם כמה לא מקובלת ההתנהגות הזאת. יש דברים שתלמידים (ומורים, לא מסתתר מאחורי זה) עושים פה בבית הספר, שזה לא מספיק שיטפלו על ידי זיוה, או על ידי המוסדות של בית הספר. אתם, כתלמידים, כאנשים שחיים בעולם – צריכים להחליט שהתנהגות כזו לא מקובלת (ואתם יודעים בדיוק על אילו התנהגויות אני מדבר). ברגע שאתם, כאנשי החברה – לא תקבלו התנהגות כזו – יהיה הרבה יותר קל להעלים אותה.